

Op deze foto neemt een mannelijke hand het grootste deel van het frame in beslag.

De handen zijn naar boven gedraaid, met de handpalmen naar de lens gericht.

De vingers strekken zich uit naar de onderkant van het frame, terwijl de duimen naar beide kanten van de foto wijzen.

Er zitten geen ringen om de vingers, maar in de rechterbovenhoek van de foto komt een zwart horloge onder een mouw vandaan.

Er zitten diepe groeven in de handpalmen en rimpels en plooien op de vingers en tussen de wijsvinger en duim.

Op de achtergrond zijn een paar vouwen in de broek van de man te zien.

De rimpels en hobbels op de handen duiden op veroudering, maar ze zien er niet zwak of kwetsbaar uit. Ze lijken sterk en gespierd.

Hun naaktheid en de verwelkomende houding en de open en omhoog gehouden handpalmen duiden op zachtheid, vriendelijkheid en wijsheid.

De handen zijn van Henrikus Davenschot Augustus die 100 jaar was toen ik in Vroomschoop, in de gemeente Twenterand in Overijssel, deze foto maakte.

Ik ben Humberto Tan en ik ben behalve tv- en radiopresentator ook fotograaf.

Ik heb deze foto van Henrikus' open handpalmen gemaakt met een Canon EOS 5D Mark IV.

De foto is onderdeel van een serie waarvoor ik 100 mensen van 100 jaar en ouder in Nederland en Suriname, mijn geboorteland, heb gefotografeerd.

De serie heet Morgen gaat het beter, net als een Nederlands lied van Willy Derby uit 1939.

Ik heb voor deze naam gekozen, omdat ik, wanneer ik met mensen als Henrikus praatte, merkte dat de meesten van hen heel optimistisch en positief waren, ondanks dat ze al langer dan 100 jaar op onze planeet leefden.

Het lied geeft die positiviteit perfect weer.

[Humberto neuriet de melodie] Zo klinkt het ongeveer: heel optimistisch en positief.

De handen van ouderen zijn een soort bezienswaardigheid.

Zoals je op deze foto ziet, zijn Henrikus' handen in opmerkelijk goede staat, zeker als je bedenkt hoe oud hij is.

Ja, ze zijn misschien rimpelig en de palmen hebben diepe groeven, maar er zitten geen wondjes of oneffenheden op, en ze zien er sterker uit dan je zou verwachten.

Ik vond het heel fascinerend dat de tijd veel meer markeringen op de rest van ons lichaam achterlaat, maar niet op onze handen.

Daarom ben ik aan deze serie begonnen.

Van elke persoon in deze serie heb ik drie foto's gemaakt: een portret, een foto van hun handen en een foto waarop hun manier van leven te zien is.

Ik heb ze ook geïnterviewd, zodat ik meer te weten kon komen over wie ze zijn, wie ze waren en hoe ze denken over het leven en de duur ervan.

Over liefde.

Toen ik deze mensen fotografeerde, waren ze zowel fysiek als mentaal gezond en dit was belangrijk voor de interviews.

Ik geloof in de kracht van de ouderen en ik ben erg geïnteresseerd in hen en de wijsheid die ze kunnen overbrengen.

Ze worden vaak over het hoofd gezien of genegeerd.

En dat is niet goed.

Ik wilde de ouderen vastleggen op een manier die zij verdienen: met respect, en om te leren van hun ervaringen en wijsheid.

Toen ik Henrikus en de anderen sprak, stelde ik hen allemaal dezelfde vier vragen: Wanneer was je het gelukkigst in je leven? Ben je ooit bang geweest in je leven? Heb je nog dromen? En: wat heeft het leven jou geleerd? Voor mij geeft deze serie een nieuwe kijk op de oudste mensen in onze samenleving.

Het laat een sterke groep mensen zien die al minstens 100 jaar bestaat en we stellen onszelf de vraag: hoe hebben ze dat voor elkaar gekregen? Wat zijn hun geheimen? Hebben ze geheimen? Deze vragen hebben tot een koffietafelboek en een tentoonstelling in het Fotomuseum in Maastricht geleid.

Foto's als deze zetten ons onvermijdelijk aan het denken over ons eigen leven.

Hoe worden wij op een gezonde manier oud net als Henrikus? Wat is het geheim van hun hoge leeftijd? Wat kunnen we leren van fitte en gezonde mensen van 100 jaar en ouder? Deze foto, en de hele serie, is heel bijzonder voor mij, omdat ik veel heb geleerd van deze mensen.

Deze mensen hebben me geleerd positief, optimistisch en vriendelijk te zijn en tevreden te zijn met wat je al hebt.

Net als iedereen verdienen de ouderen ook onze vriendelijkheid en respect.

Ze verdienen het niet om vervreemd of genegeerd te worden.

Niet alleen omdat het mensen zijn, maar omdat we zoveel kunnen leren van de ervaringen, wijsheid en houdingen van degenen die al 100 jaar of langer leven.

Dus praat met je opa en oma.

Vraag wanneer ze gelukkig waren.

Vraag of ze ooit bang zijn geweest in hun leven.

Vraag of ze nog dromen hebben.

Vraag wat het leven hen geleerd heeft.

En laat je inspireren.